
Lezingen

In het verleden werd de informatie van de komende lezingen op datumvolgorde ingebed in het overzicht van de excursies. Met ingang van deze Korhaan is voor een andere manier gekozen.

In mijn contacten met de uitgenodigde sprekers heb ik hen gevraagd een kort verhaal op papier te zetten met informatie over hetgeen ze gaan vertellen en vertonen. De gedachten erachter is tweërlei. Ten eerste: het geven van informatie over hetgeen geboden gaat worden en ten tweede: om u te enthousiasmeren de gang naar de Bethlehemkerk te maken en daar te genieten en te leren van de mooie beelden die getoond zullen worden.

Ik hoop dat dit laatste merkbaar zal zijn in de extra stoelen die geplaatst moeten worden!

De lezingen worden gehouden in de Bethlehemkerk in Hilversum, hoek Loosdrechtseweg – Diependaalselaan en vangen aan om 20.00 uur.

Donderdag 22 Januari 2004: Lesbos, vogeleiland in de Egeïsche Zee door O.W. Zijlstra

Dit vrij grote Griekse eiland, gelegen op een steenworpafstand van de Turkse westkust is zeer vogelrijk, omdat het geografisch strategisch gelegen is. Het ligt op de trekroute van de vogels die in het voorjaar naar het noorden vliegen. Zijlstra heeft de flora en fauna van dit eiland gefotografeerd. De opnamen zijn vanuit het raam van de auto genomen, met een grote telelens door het raam geschoven. De auto werd gebruikt als een rijdende schuilhut. Hij is op verschillende locaties geweest, ondermeer de omgeving van de East Paver. De rivier bevat redelijk veel vegetatie, zoals tamarisk, riet en Spaans riet. De hoogste top wordt gevormd door de Olympus met zijn 968 meter. Dit is ook het gebied waar orchideeën staan. De zoutpannen liggen ten oosten van de E.R D. Daar bevonden zich enkele honderden flamingo's. Ook de aanvoerkanalen naar de zoutpannen toe zijn interessant. Hij bracht ook een bezoek aan het hoog gelegen klooster van Ypsilou en het natte gebied de Kallonipool. Zijlstra heeft tijdens zijn verblijf van veertien dagen 167 soorten gezien, waarvan hij er velen heeft vastgelegd.

Donderdag 26 februari 2004: Sperwers in de Binnenstad, door Jip Louwe Kooijmans

Sinds 1995 broedt de sperwer jaarlijks met één of meerdere paartjes in de binnenstad van Amsterdam. In sommige jaren op slechts 200 meter van de Dam. De broedbiologie van de stadse sperwers wijkt in bepaalde opzichten duidelijk af van de sperwers in buitengebieden. Aan de hand van dia's, die gemaakt zijn bij verschillende nesten, worden de belangrijkste aspecten van het sperwerleven in de binnenstad belicht. Van 12 mei 2000 tot en met 11 mei 2001 fotografeerde Jip de sperwers in één territorium bij het Tropenmuseum. Dit geeft een totaalbeeld van de jaarcyclus van de stadssperwer. Het tweede deel van de lezing gaat over andere broedvogels van de hoofdstad. Dit verhaal hield Jip bij de Amsterdamse presentatie van de Atlas van de Nederlandse broedvogels van SOVON in het Planetarium van Artis. Het gaat over de stad als broedbiotoop voor vogels; welke soorten profiteren van de stad en wat zijn de biotoop-elementen die bepalen of een soort succesvol is in de stad of niet. Naast karaktersoorten als de halsbandparkiet en de blauwe reiger is er aandacht voor zeldzaamheden als buidelmee, kerkuil en ooievaar.

Donderdag 25 Maart 2004: De jaarlijkse overleving van ransuilen met behulp van vleugelmerken. door Bert-Jan Bol

In de regio Haarlemmermeer, Zuid-Kennemerland en Amsterdam worden sinds de winter van 1988-89 jaarlijks op ongeveer 15-20 slaapplekken ransuilen geïnventariseerd. Het aantal uilen varieert van enkele tot meer dan 25 exemplaren per locatie. Van jaar op jaar kunnen er aanzienlijke fluctuaties in de aantallen optreden als gevolg van onder meer de muizenstand en het daaraan gekoppelde broedsucces. Ook spelen factoren als dispersie, predatie, verstoring en landschappelijke veranderingen een rol. Bij dit laatste kan gedacht worden aan de uitbreiding van de luchthaven Schiphol met de Polderbaan en de aanleg van de Floriade bij Hoofddorp. Vanaf 1993 worden niet alleen nestjongen maar ook volwassen ransuilen op winterslaapplekken geringd teneinde de jaarlijkse overleving te onderzoeken. Na een aantal jaren bleek dat het terugmeldingspercentage van ransuilen in de regio slechts fractioneel hoger lag dan het landelijk gemiddelde van circa 13% (naar gegevens van de Nederlandse Ringcentrale). In een poging het terugmeldingspercentage te verhogen worden ransuilen sinds 1997 niet alleen geringd maar ook voorzien van permanente op afstand afleesbare vleugelmerken. Door deze onderzoeksmethode is het aantal terugmeldingen gestegen tot boven de 45%. Naast bovenstaande zal tijdens de lezing aandacht worden besteed aan de geslachtsbepaling van zowel nestjongen als volwassen vogels, leeftijdsbepaling tot na derde kalenderjaar aan de hand van rui-kenmerken, het plaatsen van manden als alternatief nest, het broeden en overwinteren in dorpen en de algemene trend in de samenstelling van roestplaatsen.

Donderdag 22 April 2004: Vogels aan de Oostkust van Canada en de Westkust van Noord-Amerika door Peter Scholten.

In juli 2001 bracht Peter een bezoek aan Canada. Bezocht zijn New Foundland, Nova Scotia en enkele gebieden in Ontario. In New Foundland ging de grootste aandacht uit naar zeevogels. Er zijn tochten gemaakt naar twee zeevogelkolonies. Deze kolonies behoren tot de grootste in het oosten van Noord-Amerika. Totaal broeden hier meer dan 1 miljoen vogels, waaronder 300.000 papegaaiduikers.

Op Nova Scotia lag het accent op landvogels, met name de vele Noord-Amerikaanse zangvogels lieten zich hier goed bekijken, maar waren door hun beweeglijkheid slecht op de video vast te leggen. Deze reis was een georganiseerde vogelreis. Na deze trip is hij nog afgereisd naar Ontario, waar hij nog een aantal dagen heeft gevogeld en gefotografeerd in het Algonquin Park. In september 2002 is Peter mee

geweest met een vogelreis naar Oregon aan de westkust van Noord Amerika. Begonnen werd aan de kust. De kust van Oregon bestaat uit steile rotskusten en deels uit lange zandstranden met hier en daar duingebied. De mondingen van diverse rivieren bestaan uit getijdengebieden met steltlopers. Van de kust al vogelend via de Cascade Range naar het Malheur National Wildlife Refuge. De Cascade Range vangt veel regen op, waardoor het gebied ten oosten van dit 1000 meter hoge gebergte vrij droog is. Aan de droge oostzijde van dit gebergte kan uitstekend gevogeld worden in de buurt van water. Malheur is een vlak en droog gebied met in de laagste gedeelten wat meren en moerassen. Rondom het informatiecentrum heeft men struiken en bomen aangeplant die veel doortrekkende vogels aantrekken. Met uiteindelijk een lijst van 225 soorten werd de trip hier beëindigd en de reis naar huis aanvaard.

Wim Le Clerc